

***O lidech:***

***Někteří lidé si myslí, že mají dobré srdce, a zatím mají jen slabé nervy.***

***M. von Ebner-Echenbachová***

---

## **Informace z OÚ**

---

### ***Pálení čarodějnic.***

- V pátek 30.dubna 2010 v podvečer u řítecké Sokolovny proběhne již tradiční "pálení čarodějnic". Tuto událost společně připraví T.J. Sokol Řitka, OÚ Řitka (pan Šuligoj) a provozovatel restaurace "Panský Dvůr" a "Sokolovna" pan Martin Klikorka. Všichni občané jsou srdečně zváni, košťata a kotlíky na pálení s sebou, přiberte i dobrou náladu a dostatek peněz na občerstvení. Přeji příjemnou zábavu.

### ***Bohoslužba.***

- V sobotu 15. května 2010 od 12 hodin proběhne na návsi u řítecké kapličky sv. Jana Nepomuckého tradiční bohoslužba, kterou bude celebrovat nový mníšecký farář, páter Jan Dlouhý. Všichni jsou srdečně zváni.

### ***Sběr nebezpečného a velkoobjemového odpadu.***

- V sobotu 15. května 2010 do 10.30 hodin se uskuteční v naší obci sběr nebezpečného odpadu (barvy, ředidla, pneu, akumulátory, elektroodpad, léky). Tento odpad bude shromažďován na obvyklém místě u kontejnerů na tříděný odpad v oblasti řítecké samoobsluhy. Současně s tímto sběrem proběhne i sběr odpadu velkoobjemového (matrace, koberce, části nábytku). Jsem povinen zde připomenout, že při odvozu tohoto odpadu se rozhodně nejedná o možnost vyklizení stavby, nebo vyklizení a odvezení celého zařízení domu za obecní finance. Rovněž nebezpečný a velkoobjemový odpad vyprodukovaný firmou, je tato firma povinna zlikvidovat sama a na své náklady, což budeme na místě kontrolovat. Kontejner nebo popelářský vůz na velkoobjemový odpad bude přistaven rovněž u řítecké samoobsluhy.

### ***Lunapark na říteckých Ladech.***

- V sobotu 29.a 30. května 2010 bude na říteckých "Ladech" umístěn pro pobavení dětí, ale i dospělých již tradičně lunapark. Další zábavné programy souběžné s touto událostí se připravují a budeme o nich informovat v měsíci květnu.

*Dvořák Ant. - místostarosta*



# STAVEBNINY



Jan Mazáč

ŘITKA



## *V areálu stavebnin:*

**Veškerý stavební materiál od základů až po komín, včetně sádkokartonového a zateplovacího systému.**

**Závoz na stavbu.**

***Pondělí - Pátek: 7 : 16***

***Sobota 7 : 12***

## **Provádíme stavební práce**

**Sádkokartony, obklady, dlažby,**

**zámkové dlažby, terénní úpravy a další.**

**Internet : [www.volny.cz/staveb-ritka](http://www.volny.cz/staveb-ritka)**

**E-mail: [staveb-ritka@volny.cz](mailto:staveb-ritka@volny.cz)**

**Tel/fax +420 318 592 198**

**Mobil: +420 739 308 644**



**Realitní kancelář**



**Správa a zprostředkování prodeje nemovitostí**

**Internet: [www.ada-reality.cz](http://www.ada-reality.cz)**

**E-mail: [info@ada-reality.cz](mailto:info@ada-reality.cz)**

**Mobil: +420 737 287 457**

**Tel.: + 420 318 590 501**

# Z historie obce Řitka a jejího okolí

## *Zeměpis panství Mníšeckého.*

K oživení krajiny Mníšecké přispívalo hornictví, zvláště jílování zlata z křemenců a dolování na stříbrnatý leštěnc. Již za knížete Břetislava pracovali nad ústím Sázavy jílovci, kteří tu hroudy kopali, roztloukali, a z nich zlato těžili. Po nich nazváno zajisté město Jílové, ale také ves Jíloviště, jinak zvaná Jistba, kde byl již roku 1352 farní kostel. Jméno vsi Leštnice, nyní Líšnice, pamatuje na leštěnce zlatonosné, které ve 14. století zde a i v Zahořanech a u Knína se dolovaly. Král Jan Lucemburský, vždy peněz potřebný, roku 1337 ony zlatodoly v Leštnici a v Zahořanech a jinde zastavil panu Petrovi z Rožmberka. Zlaté doly byly též u Mníšku na zlatém vrchu a při potoku směrem k Čisovicům bývala puchérna, kde zlatonosné hroudy na stoupách byly roztloukány a potom zlato z nich jílováno. O samém městečku Mníšku dovídáme se bezpečně teprve roku 1348. Jinak pověst dí, že tam ponejprv stávala osada Dubčany a ta prý ohněm přišla nazmar. Lidé na tom spáleníšti opět budující obydlí, našli prý vydatné pomoci darem dříví od benediktinů (mnichů) kláštera Ostrovského a z vděčnosti nazvali obnovenou osadu svou jménem "Mníšek". K té pověsti připomínáme, že mnichové Ostrovští drželi v té krajině horu zvanou Ovny ke Svinařům s lesy a porostlinami i lidmi poddanými. Tu horu prve odcizenou, král Jan Lucemburský jim roku 1325 vrátil. Podobá se, že s tou horou Ovny souvisí nynější ves Halouny.

Někdejší panství Mníšecké, jak bývalo do roku 1848, stýkalo se na západní a polední (jižní) straně s velikým panstvím Dobříšským, na východě s panstvím Slapským na púlnoci (severu) s panstvím Zbraslavským, Dobřichovickým a Říteckým. V jeho mezích se nacházelo městečko Mníšek, vsi Kytín, Stříbrná Lhota, Čisovice, Bratřínov, Bojov, díl Zahořan, samoty Veselka a Skalka, a oddělená ves Velká Hraštice blíže Knína. V této rozloze zahrnovalo panství Mníšecké plochu 55 čtverečních kilometrů.

Prívětivé městečko Mníšek leží v pěkném údolí Mníšeckého potoka, kteréž na východ se otevírá k řece Vltavě, na jihozápadě se zavírá vrcholem Jistebným ve výši 581 metrů nad mořem. Od tohoto vrchu směrem ke Zbraslavi nepřetržitou řadou strmí lesní brda (skalní výběžky) křemencových skal a sice u Rochotské myslivny Boží Vrátko 588 m., (dnes Boží Vrážky), Skalka 549 m., nad Řítkou Brdavý 507m., u Jíloviště Kopanina 408m. Tato brda malebným svahem se sklánějí k údolí Berounky, tvoříce mezi Všenory a Jílovištěm dosti pohodlný průsmyk. Od roku 1882 vede klikatá silnice z Řevnic do vrchu Skaleckého a odtud do Mníšku. Na polední straně údolí Mníšeckého táhne se od Jistebného jiná řada lesních vrchů o něco nižších, a sice nad Kytínem Točka 501 m., les Korutany 482 m, vrch k Nové Vsi 489 m., Gdýčina 412 m., U Bojova Babka 400m. Samo údolí Mníšecké má polohu vysokou. Slabý jeho potok sbírá se v pramenech u Kytína ve výši 430 m., odtud spadá ke Mníšku do 392 m., k Čisovicům do 327 m., k Bojovu do 270 m. a do Vltavy se ústí u Měchenic 196 m. nad mořem. Jest tudíž spád jeho dosti náhlý. Nad Mníškem jsou na potoce tři rybníky, nad těmi rybníky zdvíhá se zlatý vrch (dnes zde stojí mníšecký zámek), který před věky vydával zlatonosný křemen. Opodál k Čisovicům jest rybník v lukách a poblíž u bažantnice velký rybník Sýkorovák. Roku 1848 zaujímaly role na Mníšecku 39%, luka, zahrady a past-

viny 13%, lesy téměř 47% vší užitečné půdy. Vysoká poloha, hojné lesy a rybníky způsobují zde vzduch sice chladný, ale svěží, mírně vlhký a nadmíru zdravý, který se zamlouvá Pražanům k letnímu pobývání. Role zde sice jsou plné drobného kamení, ale vespod je dobrá prst', hlína pískem míchaná, i rodí se zde místy pšenice i ječmen, hrách a řepka, hlavně ale těžké žito, oves, jetel a brambory. Země zde vydává také železnou rudu ve dvou dolech pod Skalkou a bělavý křemenec na kostkový kámen dlažební, který se láme na vrchu Skaleckém. (Spousta malých lomů je z té doby rozseta po celém brdském hřebeni). Roku 1778 čítalo se na panství 57 potažníků, 33chalupníků, 199 rodin domkářských a podružských, úhrnem 289 poddaných rodin o 1974 duších. Roku 1843 bylo zde 433 domů obytných a 2771 obyvatel, roku 1880 bylo na vší prostoře bývalého panství 3544 obyvatel, vesměs Čechů, a sice 3468 katolíků a 76 Židů.

Z knihy "Historické paměti bývalého panství mníšeckého a kláštera sv. Máří Magdaleny na Skalce". Článek ponechán v původním dobovém slohu, vybral a upravil

Dvořák Ant.

# Přijďte si k nám pro nové kolo

**Kola Štorek**  
Řevnice



e-mail: [storek@kola-sport.cz](mailto:storek@kola-sport.cz)  
[www.kola-sport.cz](http://www.kola-sport.cz)  
tel. 2 5772 13 13  
Komenského 92  
Řevnice

**KOLA**  
horská  
trekingová  
silniční  
dětská

po-pá 8-18  
čt 8-20  
so 8-12  
ne 14-17 duben - srpen

## JÍZDNÍ KOLA

**PŘÍSLUŠENSTVÍ  
NÁHRADNÍ DÍLY**

platební karty splátkový prodej i bez navýšení

**AUTHOR MERIDA SPECIALIZED HARO RAVO**

### 30. dubna. - Sv. Kateřina (Sienská)

347- 1380, řeholnice třetího řádu sv. Dominika. Ošetřovala nemocné. Napsala knihu "Dialog s bohem". Za Florencii se zúčastnila jednání s papežem Řehořem XI.

Od středověku se věřilo, že existují dny, kdy mají nečisté síly větší moc nežli jindy. takovým dnem byl i noční čas z 30. dubna na 1. května. Víra v nečisté síly, stará jako lidstvo samo, se časem proměnila v pověru, že ďábel může moc na zemi uplatňovat pouze prostřednictvím starých lidí - čarodějnic a někdy i čarodějů. Zvláště staré ženy

bývaly často podezřívány ze spojení s ďáblem a před uhranutím jimi se venkované bránili rozmanitými praktikami. Ve Věštině viděl hospodář klečet souseda u pole a nabírat do dlaní rosu a při tom šeptat: "Tohle беру z Podběly" (což bylo jméno krávy, z níž chtěl jeho soused odčarovat část mléka pro sebe). V Úbislavi na Šumavě se bylo možno zbavit vlivu čarodějnice na dobytek tak, že hospodyně vlila do korbele mléko od uřknuté krávy, usazenou smetanu sebrala a ztloukla do zpěnění a potom hospodář vystřelil do korbele slepě nabitou pistolí a tím se čáry zlomily. Na ochranu před čarodějnicemi se na vyvýšených místech pálily ohně, tento zvyk je v některých krajích velmi starého původu (zvláště v Německu).

*Dvořák Ant.*

### **"Sklenářem" proti své vůli.**

Do konce starého roku zbýval asi týden. Mezi tehdy širokým spektrem mých zájmů, převládal zájem o pyrotechniku. Abych se správně vyjádřil, jednalo se o její domácí výrobu. Nebylo to však jen nějaké chvilkové vzplanutí, ale tahle vášeň mě držela od mládí, vlastně již od doby, kdy jsem byl schopen rozškrtnout si svoji první "sirčičku". Později jsem ze školních předmětů nejvíce miloval přírodopis, fyziku a chemii. Z těchto předmětů jsem měl většinou jedničky. Fyzikální, ale zejména chemické pokusy jsem dělal i doma, takže v našem domku často vypadávaly jističe elektřiny. V mé improvizované chemické laboratoři ve sklepní prádelně to zapáchalo po kyselinách, ozývalo se "štěkání" mnou vyrobeného a zapalovaného vodíku a do toho se občas ozval i můj dusivý kašel. V přilehlé zahradě se ozývaly výbuchy různé síly a já si připadal jako na zkušební atomové střelnici někde v Nevadě. Za večera zde plály barevné plameny zapálených pilin hořčíku, nebo elektronu s různými příměsemi, to když jsem zkoušel, jak který prvek zabarvuje plamen. Bylo veliké štěstí, že jsem toto dlouhé, ale šťastné období mého mládí přežil ve zdraví, což ale svědčí o tom, že jsem byl při tomhle "bláznovství" i trochu rozumný a opatrný. Při všech vhodných i nevhodných příležitostech, pálení čarodějnic, oslav osvobození 9. května, oslav VŘSR, ale i jenom tak pro radost, se rozléhaly obcí Černolice, ale i jinde výbuchy různé síly a do noci zářily plameny "Bengálských ohňů" různých barev. Přeběhla léta a na venkovských zábavách vybuchovaly zúčastněným cigarety v ústech a připomínaly rozkvetlý květ kopretiny. Tuhle moji lumpárnu si dokonce okusil na vlastní kůži i sám tehdejší černolický předseda MNV, když si zapálil cigaretu lákavé značky, která se při zábavě povalovala na jeho stole. To všechno byla moje práce, na kterou jsem byl tenkrát patřičně hrdý.

Bylo pár dní před Silvestrem a já doma ve své "laboratoři" dokončil výrobu "arzenálu", který měl zpříjemnit první minuty nadcházejícího nového roku. S pýchou jsem přehlížel mnou vyrobené dělobuchy různé velikosti, ze kterých vyčnívaly zápalnice a trubky z tvrdého papíru naplněné směsí "Bengálských ohňů". Vzal jsem jeden střední dělobuch a zavěsil ho za drátěný háček na poutko na opasek u svých džín. Měla to být zkouška a já měl již před očima ten modravý záblesk, který protne temnou noc a slyšel tu obrovskou ránu, která ho doprovodí. Oblékl jsem si bundu, dělobuch na ní vytvořil u mého pasu bouli, kterou moje ruka lehce přimáčkla k tělu. Vyкроčil jsem do mrazivé noci. Sněžilo a lehká sněhová peřina přikrývala vřkolní spící krajinu asi patnácticentimetrovou vrstvou. Vesnice byla pustá, v pološeru se nad komíny domků tetelil modravý dým a ve vzduchu se vznášela vůně spalovaného dřeva. Cestu přede mnou slabě

prosvětlovala záře z rozsvícených oken okolních stavení. Mé nohy zamířily k hospůdce, která ležela ve středu obce. V této ponuré zimní době jsme se jako mládež neměli kde scházet. MNV nám vyčlenil místnost jako klubovnu, kde bylo v zimě příjemné posezení při mém magnetofonu. Prožili jsme zde mnoho krásných chvil, ale muselo se zatopit v kamnech a potom čekat, zda se sejde nějaká společnost. Občas jsme proto zašli i do hospůdky, kde byl kulečnickový stůl a věnovali se téhle hře, při které čas příjemně ubíhal. Hrál se zadarmo, protože automat, který za peníze vypouštěl ze stolu kulečnickové koule byl již dávno mimo provoz. Pan hostinský Kocan nás tady trpěl i když naším nápojem byla limonáda a občas, když měl dobrou náladu, přimhouřil oko a dal nám starším i jedno pivo, možná i proto, že v naší partičce byl jeho syn Pepík.

Vcházím do lokálu, je zde přítmí do kterého svítí do červena rozžhavené kouřové koleno rozpálených litinových kamen, ze kterých sálá do místnosti příjemné teplo. V koutě lokálu, pod rozsvícenou nástěnnou lampičkou sedí místní štagmasti a karbaníci a hrají halířový mariáš. Co chvíli s křikem poroučí malé panáky a dohadují se o hře. Uprostřed místnosti sedí za stolem pár mých přátel. Je zde ale ještě jeden, dá se říci tajemný host. Přijíždí každý den odpoledne autobusem v 16.30 od Dobřichovic a odjíždí ve 21.30 na Mníšek. Sedí pokaždé sám u stolu zády k oknům, která ústí do ulice, s nikým se nebaví a jenom upijí své pivo a kořaličku. V tuhle chvíli právě spokojeně klimbá nad rozpitými nápoji. Usedám ke svým kamarádům a dávám si tehdejší nápojo-  
vý hit, "točenou kofolu". Spokojeně se bavíme, špičkujeme se a hlasitě se smějeme. V tomhle okamžiku dělám něco, co jsem udělat neměl. Ukazují svému nejlepšímu kamarádovi sedícímu vedle mne dělobuch zavěšený u svého pasu. Zná dobře moje záliby a i on něco "bouchavého" občas vyrobí". Jeho tvář se rozzáří a pronese, "až půjdeme domů, to bude pecka". Bohužel si ale neodpustí náznak, že cigaretou, kterou drží v ruce, zapálí zápalnici dělobuchu. Tyhle žerty nemám rád, a tentokrát se opravdu nevyplatil. Kamarád přibližuje žhavý oharek cigarety k zápalné šňůře. Snad je příčinou šero v místnosti, snad nejistota ruky podpořená pivem, které můj starší přítel popíjí. Jisté je, že se žhavý oharek dotknul konce zápalné šňůry, ze které vyšleává okamžitě obláček jisker a mizí uvnitř zápalnice. Je to na pováženou, neupravený konec zápalnice chytá jinak docela obtížně. Střelný prach bývá totiž po odstřížení nebo odříznutí části zápalnice na jejím okraji vydrolen. Proti vytržení z dělobuchu je zápalnice zajištěna. Naštěstí je dost dlouhá a tak mám asi čtyřicet vteřin času. Vycházím ven z lokálu, nikdo si mě nevšímá. Stojím na malé terásce před vchodem, hustě chumelí. Rychle se rozmýšlím kam dělobuch hodit. Před sebou mám malé liduprázdné prostranství, které je ze tří stran ohraničeno štíty domků bez oken a jsou to právě tyto štíty, které budou za moment příčinou nadcházející katastrofy, protože odrazí tlakovou vlnu výbuchu přímo proti stěně hospody se dvěma velkými špaletovými okny, která prostranství uzavírá. Házím dělobuch co nejdále, až k protilehlé straně prostranství. Vcházím do lokálu a znovu si mě nikdo nevšímá. Usedám na své místo. Vteřiny se nekonečně vlečou, dokonce mě již i napadá, zda můj výrobek neselhal. Modravý záblesk prozáří místnost, současně s ním zazní ohlušující exploze, kterou doprovodí mě dosud neznámý zvuk a až za moment zjistím, že to bylo řinčení rozbíjeného skla. Lokálem se prožene vítr, teplo místnosti se prudce změní v mrazivý chlad. Všude víří sněhové vločky, které tají na našich rukou a tvářích. Potemnělou místností se potácí postava, která vydává nesrozumitelné výkřiky plné panické hrůzy. Je to každodenní host, který klimbal nad rozpitým,

zvětralým pivem a kořaličkou u stolu před okny. Běžím k němu, krve by se ve mě nedořezal, naštěstí není nijak zraněn a je to pouze šok z úleku. Vše napravuje velký panák rumu, který do něho lije po rozsvícení v místnosti syn hostinského Pepík. Všichni hosté se pomalu vzpamatovávají z úleku a dochází jim, že o tuhle katastrofickou scénu jsem se postaral právě já. Vrhají se na mne jako vosy a dostávám pořádně vynadáno a možná bych i nějakou schytil, kdyby mě nezachránilo i trochu štěstíčka. Všímám si, že tabulky skla ve vnitřních křídlech špaletových oken nejsou rozbité, na rozdíl od křidel venkovních, kde není po sklu ani památky. Je štěstím, že vnitřní křídla oken byla pouze přivřená a nebyla uzavřená na klikku a díky tomu je již přitlumená tlaková vlna nerozbita, ale pouze otevřela dovnitř místnosti. Beru rychle od kamen smetáček, ometám střepy z parapetů obou oken, zavírám vnitřní křídla a otáčím klikky. Místnost začíná pomalu nabírat ztracené teplo. Hosté se uklidňují a opět nabírají ztracenou náladu. Slibuji, že rozbitá křídla zítra zasklím a k tomuto slibu se přidávají i moji kamarádi, kteří mě až doposud nechali na holičkách. Po tomhle mém slibu se uklidňuje i pan hostinský Kocan. Druhý den si vypůjčuji ve výdejně náradí v podniku, ve kterém jsem zaměstnán všechny možné nástroje, určené k řezání skla a od starších spolupracovníků sbírám rady, jak se sklo řeže. Ze zaměstnání odcházím dříve a v drogerii ještě kupuji "sklenářský tmel". Moji dva přátelé pracující v místním JZD jako zedníci mají díky mrazu a velkému množství sněhu volno. Musím je pochválit, protože ani oni nezahálí a vzpomněli si

na stará okna, která se na podzim vyměňovala za nová v černolické sokolovně a jsou složena na zahradě MNV, která sousedí se zahradou domku jednoho z těchto mých přátel a tak neváhali a nanosili stará zasklená křídla do dílny, kde je i prostorný stůl, na kterém začínáme pracovat. A zde mám opět štěstí, skleněné tabule vyjmuté z těchto oken jsou větší, nežli ty, které potřebuji, takže nařezat z nich menší by neměl být problém. Ale je, tahle práce není rozhodně žádná legrace. Nejhorší je vyjmout tabule skla ze starých křidel. Spoustu jich rozbíjíme, spousta jich praská při řezání, naštěstí máme z čeho brát. Jsme zoufalí, nakonec nám štěstí přeje a zasklíváme poslední okenní křídlo. Profesionální sklenář by z naší práce asi radost neměl, protože tmel není uhlazen tak, jak to umí jenom "profík", ale to nám nevadí, vždyť poslední skleněná tabule je na svém místě. Je již pozdě večer, když přinášíme ty čtyři zasklená okenní

**KOSMETIKA**  **MASÁŽE**   
**PEDIKÚRA**  **MANIKÚRA** 

**WWW.RELAXACNISALONLENKA.CZ**

**kosmetické ošetření léčebnou francouzskou kosmetikou zn. Gernetic a Esthederm**  
**péče o obličej i bez mechanického čištění**  
**léčba akné, depilace**  
**výrobky pro domácí péči o pleť**  
**celotělové zábaly na zpevnění, zeštíhlení**  
**modelace a zpevnění poprsí**  
**masáž horkými lávovými kameny**  
**relaxační masáže**

 **Lenka Brožová**  
zdravotní sestra  
K Varadovu 251, Řitka  
tel. +420 604 877 650  
[brozova@relaxacnisalonlenka.cz](mailto:brozova@relaxacnisalonlenka.cz)

křídla do hospody a nasazujeme je do rámu a mě odpadá od srdce konečně ten nejtíživější kámen. Pan hostinský se ke mě již chová vlídně a neprotestuje, když pro nás objednávat tři piva a tři malé panáky rumu a ochotně nás obsluhuje.

Dny letí a je zde Silvestr. Již tradičně jako každým rokem pořádají černoličtí fotbalisté v hospůdce "Sportovecký maškarní karneval". Mnoho lidí ze širokého okolí se poslední noc v roce rádo přichází na tuhle zábavu pobavit. I já se ten večer "házím do gala", svůj pyrotechnický arzenál opatrně ukládám do plátěné tašky (igelitky ještě nebyly) a vykročuji do temné a mrazivé noci. Po chvíli chůze mne již nohy obuté v polobotkách pořádně zebou a za uši mě začíná "tahat" silný mráz. Konečně přede mnou do tmy zazáří okna hospůdky, v kuzelech světla, které z nich vystupuje, se bíle rozsvěcují a zhasínají hustě padající sněhové vločky, které se tiše snášejí k zemi. Vstupuji do lokálu. Je zde plno lidí, kteří oplývají veselou sváteční náladou. Jdu přímo do kuchyně. Hostinský pan Kocan je zde v plné práci. "Co si dáš" ptá se mne, "potřebuji si tady uschovat tuhle tašku a stavím tašku s pyrotechnikou na stůl. Je mu okamžitě jasné o co jde a prohlásí: "ty vole, to ti to nestačilo, ty si prostě nedáš pokoj", bere však ode mne tašku a staví ji do kouta za skříň. Karneval je nádherný, je zde plno masek, nikdo se nepere a všude panuje přátelská sousedská nálada, celá hospůdka zpívá. Půlnoc je zde, zátky sektu letí ke stropu, přípitky, polibky, nekonečné líbání, přání a objímání, ale i venkovní procházky na čerstvém vzduchu. Rychle vyzvedávám v kuchyni svou tašku a spěchám pod hospodu na zamrzlý rybník. Rozmístuji na hrázi pyrotechniku, škrtám zápalku a rychle ji přiložím k zápalné šňůře, vyletí obláček jisker a okamžitě mizí uvnitř. Odbíhám na protější hráz, mezi spoustu lidí, kteří přihlížejí. Modrý záblesk oslepí oči, vzduch se zachvěje a uši zabolí po mohutné explozi, následuje další a další. Do noci zazáří "Bengálské ohně", červený, modrý, žlutý, zelený, některé z nich výbuch vymrští do vzduchu, kde vytvoří barevný světelný déšť. Něco takového se v této době, kdy se i náboje do poplašné pistole kupují na občanský průkaz, nedá jen tak uvidět. Nocí probleskne poslední výbuch a velký oblak kouře odnáší noční vítr. Sklízím potlesk a zaplavuje mne příval štěstí, radosti, ale i hrdosti. Ještě si plně neuvědomuji, že v tomhle novém roce nastoupím v říjnu na vojnu, kde zažiji výbuchů a střelení až dost. Ještě nevím o tom, že přímo na moji postel v berounských kasárnách bude měsíc mířit ruský tank, až nás 21. srpna 1968 podruhé "osvobodí" sovětská hrdinná armáda. Píše se totiž začátek nového roku 1967. Ještě si neuvědomuji, že mne po návratu z vojny tahle jedna z mých největších zálib pomalu opustí, aby ji vystřídaly jiné, mnohem potřebnější a užitečnější pro život. Něco mi ale tahle má ztracená záliba do života přece jenom dala. Lásku k chemii a fyzice, manuální zručnost, naučila mne přemýšlet a vymýšlet a vedla mne i k opatrnosti. Moji kamarádi a tudíž i já jsme se naučili řezat sklo a zasklívat okna, což umím a občas používám i dnes. A byl zde i jeden člověk, zřejmě alkoholik, kterého tenkrát moje "léčba šokem" přivedla na správnou cestu. Pán, který tehdy sedával denně u okna a poklimbával nad rozpitým pivem a kořalíčkou, již po výbuchu lokál černolické hospody nikdy nenavštívil a neexistovaly ani žádné zprávy, že by přesídlil do hospody jiné a tak se mohu právem domnívat, že vysklení černolické hospůdky byl vlastně tenkrát čin záslužný.

*Dvořák Ant.*



## Společenská kronika

V Květnu 2010 oslaví významné životní jubileum

*paní Miroslava Fidlerová*

*paní Alena Suková*

*pan Pavel Škorpa*

*paní Věra Nedělská*

*Ing. Karel Vopička*

*pan Jindřich Jarý*

*paní Ivana Suková*



*Všem jubilantům přejeme mnoho štěstí, lásky  
a životní pohody.*

*Redakce*

## Přečetli jsme ...

### *O Mikešovi*

Jistý pan Miko si postěžoval, že Josef Lada byl rasista, protože v jeho Pohádkách o Mikšovi je místo, ve kterém Romové strkají nebohého kocourka do pytle a navíc se jim říká Cikáni. Z toho usoudil, že by se pohádka měla ve školách zakázat. Kdybychom žili v rozumné společnosti, někdo by panu Mikovi vysvětlil, že není důvod dělat si obavy, že dané místo se naopak pro výuku skvěle hodí, protože může sloužit k vysvětlení otázek typu, kdo to ti Cikáni vlastně jsou, jaký vedli způsob života, proč se dřív říkalo Cikáni a dneska se musí říkat Romové a podobně. Kdybychom žili v rozumné společnosti, pan Miko by řekl, no jo, vlastně máte pravdu, a třeba by si začal stěžovat na to, že se v českých školách málo diskutuje o národnostních otázkách, a stěžoval by si oprávněně.

Bohužel v rozumné společnosti nežijeme. Místo toho došlo k následujícímu. Média začala produkovat zprávy o tom, že romští aktivisté žádají odstranění Ladovy pohádky ze škol. Vzápětí byla na facebooku založena stránka s názvem Zachraňte kocoura Mikeše. Počet jejích členů začal stoupat obrovskou rychlostí a během dvou dnů přesáhl hranici sta tisíc. I já jsem se přidal k této skupině, protože jsem chtěl vyjádřit svoje znechucení nad lidskou hloupostí. Byl jsem však zklamaný, když jsem se dozvěděl, že většina členů vyjadřuje spíše znechucení nad Romy. Najdeme ho snad ve všech možných

představitelných formách. Od citování vtípů o Cikánech, přes hulvátská uplivnutí typu "Jeden Cikán se naučil číst a hned je z toho problém" až po vkládání různých odkazů a výzvy k politické angažovanosti.

Nevyznám se přesně v právním řádu, ale dokážu si představit, že časopis nebo internetová stránka s obsahem, který se objevil na stránce skupiny Zachraňte kocoura Mikeše, by měla velké problémy se zákonem. S facebookem je to však těžší. Navíc média na skupinu zareagovala články s takovými názvy: "Češi vyrazili do boje za záchranu pohádkového kocoura Mikeše", "Obrana Mikeše: desetitisíce lidí hájí na Facebooku knihu v původním znění" nebo "Mikeše nedáme, brání Češi kocoura-rasistu." Takové titulky sugerují představu občanské iniciativy, která hrdinsky bojuje proti cenzuře ve školách a hájí českého klasika. Opomíjí přitom fakt, že "projevit občanskou aktivitu" je na facebooku možné jediným kliknutím myši, a že skupina Zachraňte kocoura Mikeše se ve skutečnosti velmi rychle stala jedním z nejnebezpečnějších projevů skrytého českého protiromského rasismu. Díky povrchnosti mediálního provozu je skupina nekriticky adorována a facebookový rasismus legitimován.

Autor skupiny se ohradil, že případných projevů rasismu se zříká. Tato otřepaná fráze sugeruje fakt, že rasistické projevy jsou ve skupině ojedinělé, že jsou pouze projevem některých jedinců a že jim zkrátka nelze zabránit. Ve skutečnosti skupina narostla do takových rozměrů právě proto, že umožnila rasismus legitimovat a zaštitit se bojem o Ladu. Nesnášenlivost vůči Romům dostala skvělé alibi: my pouze bráníme našeho klasika, bojujeme proti cenzuře, jednáme v zájmu svobody a demokracie, nejde o Romy, ale o Mikeše a tak dále. Našla se hůl a pes je bit, a to pořádně. Otázka, který příspěvek ještě rasistický není a který už ano, je nesmyslná. Jde o to, že skupina se stala podhoubím, na kterém rasistické a xenofobní smýšlení raší.

V případě Mikeš se nám objevuje problematičnost stále se rozpínajícího fenoménu facebook. Ukazuje nám, že facebook je prostředím, které je růstu diskriminace nebezpečně příznivé. Facebook nepodporuje diskuzi, ale polarizaci. Nevznikají zde diskuzní fóra, ale skupiny "pro něco" nebo "proti něčemu". Ve skupinách se tak potkávají pouze lidé stejného názoru, čímž se v něm ještě utvrzují. Co s tím? Vyvstává otázka regulace a kontroly facebooku. Přitom je však jasné, že uživatelé se budou jakékoliv formě kontroly bránit a budou se ohánět cenzurou, svobodou slova a obranou demokracie. Zaklínadla, která je dnes možné použít prakticky kdykoliv.

Vraťme se však zpátky k původnímu příběhu. Co na celý domnělý Ladův rasismus říkají sami Romové? Nejdříve se objevovaly převážně reakce zdůrazňující, že jde o soukromý názor pana Mika, případně jednoho romského sdružení. Záhy se však objevila zpráva, že se chystá sjezd romských komunit, který by měl otázku případného Ladova rasismu prodiskutovat. Jak došlo k takovému obratu? Zcela jednoduchým zákonem akce a reakce. Romové oprávněně vycítili v mediální a facebookové reakci, že dochází k jejich ohrožení a diskriminaci, a rozhodli se nenechat si to líbit a začali se bránit. Bohužel však opět na zcela špatném místě. Vracejí se sami zpátky k nebohému kocourkovi, o kterého vlastně už dávno nejde. V případě se odhaluje kostra absurdního dramatu. Iniciativa dosáhla zcela opačného efektu, než chtěla.

Kdybychom tak žili v rozumné společnosti.

*Jan Kubíček. (www.blisty.cz)*

# Trochu humoru

## *Deníček muže v domácnosti*

### **Pondělí**

Jsem sám doma, žena na týden odjela. Je to skvělý pocit. Velmi příjemná změna. Myslím si, že tu prožijeme se psem nezapomenutelný týden. Udělal jsem přesný plán a rozvrhl jsem si čas. Vím přesně, kdy vstanu, kolik času strávím v koupelně a kolik přípravou snídaně. Propočítal jsem také čas na mytí nádobí, úklid, psí procházky, nákupy a vaření. Když jsem odhadl celkový čas, velmi příjemně mě překvapilo, že budu mít spoustu volna. Nechápu, proč ženy tolik mluví o domácnosti a dělají z toho takovou vědu, když je to činnost, která vyžaduje tak málo času. Jde jen o to, jak si ho zorganizovat. Večeříme každý kotletu. Já i pes. Na stole mám svíčku, protože to dělá pěknou atmosféru, také sváteční prostírání a ve vázičce růži. Pes měl paštiku - jako předkrm, pak maso s jemnou zeleninou a keks jako dezert. Piji víno a kouřím doutník.

Už dlouho jsem se necítil tak dobře.

### **Úterý**

Musím se znovu podívat na svůj časový rozvrh. Zdá se mi, že bude vyžadovat malé změny. Psovi jsem vysvětlil, že každý den není ovšem svátek a nemůže tedy mít vždy předkrm a hlavně tři misky, které pak musím umývat. Při snídani jsem si všiml, že výroba pomerančové šťávy má jednu nevýhodu. Ovoce znečistí celý přístroj. Jiná možnost - udělat šťávu rovnou na dva dny. Pak bych nemusel stroj mýt denně.

Objev: Zjistil jsem, že párky mohou ohřát v polévce a ušetřit tak jednu nádobu, kterou nemusím mýt. Rozhodně nemíním denně luxovat, jak si to přála žena. Úplně postačí jednou za dva dny. Důležité je se přezout a otřít psovi packy - to je vše.

Jinak se cítím skvěle.

### **Středa**

Mám pocit, jako by mi domácnost zabírala více času, než jsem odhadoval. Budu muset svou činnost zracionalizovat. První kroky: koupil jsem jídlo v sáčku. Nemusím přece ztrácet čas neustálým vařením. Jídlo se nemá připravovat déle, než se jí. Stlaní je problém. Nejdřív rozhazovat příkrývky, pak větrat a pak složitě stlát. Myslím si, že není nutné stlát každý den, když zase půjdu večer spát. Mám při stlaní pocit marnosti.

Také psovi už nepřipravuji složité jídlo. Koupil jsem už hotové jídlo pro psy. Tvářil se divně, ale nedá se nic dělat.

Když mohu já jíst už hotové jídlo, musí se přizpůsobit i on.

### **Čtvrtek**

Už žádné pomerančové šťávy! Jak takový nenápadný pomeranč dovede ušpinit přístroj, to je neuvěřitelné. Kupuji hotovou šťávu, v lahvích.

Objev: Podařilo se mi vylézt z postele tak, že jsem skoro vůbec nenarušil příkrývky. Pak stačilo jen trochu uhladit deku. Ovšem chce to cvik a je nutné, aby se člověk během spánku v posteli moc nevrtil. To znamená nestřídat často polohy. Bolí mě kvůli tomu trochu záda, ale to lze odstranit horkou sprchou. Přestal jsem se každý den holit. To je tedy opravdu zbytečná ztráta času. Navíc tím získám čas, který mi chyběl a kterým disponuje žena, která se neholí.

Zjištění: Je zbytečné jíst pokaždé z jiného talíře. Přidělává se tím nádobí, to je hotové mrhání. Mýt neustále nádobí mi začalo jít na nervy. Také pes jí z jedné misky. Je to koneckonců jen zvíře. Poznámka: Dospěl jsem k závěru, že luxovat stačí maximálně jednou týdně.

K obědu i k večeři jsem měl párky.

### **Pátek**

Konec ovocným šťávám! Láhve jsou moc těžké. Zjišťuji následující: Ráno párek chutná dobře. V poledne méně. Večer vůbec. Když člověk jí párky déle než dva dny, může to způsobit i lehkou nevolnost.

Pes dostal sušené jídlo. Je stejně výživné a hlavně to nemaže misku. Jinak bych si už připadal jako automatická myčka nádobí. Přišel jsem na to, že polévku lze jíst rovnou z hrnce. Chutná stejně. Žádné talíře, žádnou naběračku! Přestal jsem vytírat podlahu v kuchyni. Tato činnost mi už šla na nervy jako předtím stlaní. Mám dojem, že mám moc odpadků. Nevím, odkud se berou. Musím s nimi běhat ven.

Poznámka: Konzervy nepadají v úvahu, protože se umaže otvůrák.

### **Sobota**

Nač se večer svlékat, když se ráno zas musím oblékat? To si raději déle poležím. Navíc se nemusím vůbec přikrývat, takže postel zůstane perfektně ustlaná.

Pes nadělal drobečky. Vynadal jsem mu. Nejsem jeho služka! Zvláštní, uvědomil jsem si, že takhle se mnou občas mluví žena... Dnes je den holení, ale vůbec do toho nemám chuť. Můj nervový stav není dobrý. Snídat budu jen to, co se nemusí rozbalovat, otvírat, krájet, mazat, vařit nebo míchat. Všechny tyto činnosti mě rozčilují.

Plán: Oběd sním přímo ze sáčku, rovnou nad sporákem. Žádné talíře, žádné příbory, žádné prostírání a jiné nesmysly. Trochu mě bolí dásně. Možná že je to nedostatek ovoce, které je moc těžké na dopravu. Třeba je to začátek kurdějí? Myslím na Amundsen... Odpoledne telefonovala žena a ptala se, zda jsem umyl okna a vypral prádlo. Hystericky jsem se rozesmál. Řekl jsem jí, že na takové věci nemám vůbec čas. Mám problém s vanou. Ucpala se špagetami. Moc mi to ale nevadí, protože už se stejně nesprchuji.

Poznámka: Jíme-li se psem rovnou z ledničky, je zapotřebí to udělat rychle, aby nezůstala dlouho otevřená.

### **Neděle**

Pozorovali jsme se psem z postele, jak v televizi jedli lidé nejrůznější pokrmy a lahůdky. Oba jsme měli plné pusy slin. Jsme oba zesláblí a mrzutí. Ráno jsme snídali něco z psí misky. Ani jednomu to nechutnalo. Měl bych se umýt, oholit, učesat, udělat psovi jídlo, jít s ním ven, umýt nádobí, uklidit, nakoupit a udělat celou řadu dalších věcí, ale už se mi nedostává sil. Mám pocit, že se neudržím na nohou a že mi slábne zrak.

Pes přestal vrtět ocasem. V posledním pudu sebezáchovy jsme se odplížili do restaurace. Jedli jsme skvělá jídla na různých talířích víc než hodinu. Pak jsme odešli do hotelu. Pokoj je čistý, uklizený, útulný. Rozházel jsem postel a opět spal jako na začátku expedice. Myslím si, že je to ideální řešení, protože takhle skutečně ušetřím spoustu času.

Až se zotavím, budu přemýšlet, k čemu ho použiji!

*(Podle [www.sranda.com](http://www.sranda.com) – vv)*